

OPINIONS

**GERHART RIEGNER,
L'HOMME DEL TELEGRAMA**
Xavier Vinader

12

ESTAPE RESPON
Toni Cañís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER
Lluís Bonada

13

LA POINSETIA DE MARIA
Martí Domínguez

14

**L'ENDERROC DE LA CASA
DEL COMTE DE TORRELLANO**
Gaspar Jaén i Urban

15

ÉS EL CANDIDAT IDEAL?
J. J. Pérez Benlloch

UN ACORD DE FUTUR
Pere Martí

16

COHABITACIÓ A LA BULGARA
Llibert Ferri

FAVES COMPTADES
Manuel S. Jardí

17

NADALA ARGENTINA
Miquel Ramon

VILAFRANCA NO PLAU A DÉU
Joan Marí

18

DIWAN
Joan F. Mira

114

L' autonomia palestina, finalment, es pot donar per liquidada. La culpa, la té en bona part el govern d'unitat nacional d'Israel encapçalat per Ariel Sharon, en el qual, no cal oblidar-ho, estan inclosos els laboristes, però també els que han obligat els partits d'Israel a arribar a aquest govern d'unitat nacional que ha de dur les regnes d'un estat en situació d'emergència, els grups terroristes palestins que no dubten a matar innocents en la seua cursa cap al seu objectiu de destrucció d'Israel.

Tampoc no podem oblidar-nos d'Arafat, que ha contribuït decisivament a l'actual desestabilització del fràgil procés de pau. Arafat va boicotar aquest procés amb el seu rebuig al pla de concessió territorial de l'anterior cap del Govern israelià, Ehud Barak, amb la seua solució de pau per territoris. Més endavant, en arribar al poder Sharon, Arafat tampoc no ha fet res per impedir els assassinats amb la seua política de mitges veritats, enganys i escàs interès per posar fi al terrorisme de Hamas i la Jihad Islàmica. Amb aquesta política, la situació ha acabat anant-se-li'n de les mans. El ritme d'atemptats i morts ha anat creixent els darrers mesos. Arafat, tanmateix, seguia creient que castigant uns quants líders dels grups terroristes a quedar-se a casa ja es rentava la cara amb la comunitat internacional alhora que es guanyava el silenci dels grups terroristes amb la corrupció de l'administració que ell encapçala. El resultat ha estat ben diferent. Sharon ha apujat la intensitat de les seues represàlies fins a posar-li l'exèrcit a la porta mateixa de la seua residència i donar per tancat el procés de pau. El que s'obre ara, sense cap perspectiva de pau, és una guerra oberta i descontrolada. Els radicals dels dos bàndols podrien haver guanyat la partida. Cal també recordar, i molta gent ho oblidava, que molts dels integrants d'aquests grups terroristes palestins volen senzillament fer desaparèixer del mapa els israelians utilitzant tots els mitjans del seu abast. Sense tenir en compte aquest fet, és molt difícil valorar en tot el seu abast l'actuació de les autoritats israelianes.

El futur d'Arafat, però, encara és una incògnita. És un dirigent d'una habilitat extrema que ha estat capaç de sobreviure a mil batalles. Si políticament perdura el seu pes, Palestina esdevindria probablement un regne de taifes ingovernable on els grups radicals oposats a qualsevol procés de pau i fins i tot a l'existència mateixa de l'estat d'Israel tindrien el brou de cultiu ideal. Assistiríem, en aquest escenari, a un serial de violència contínua i quotidiana sense cap perspectiva de sortida. I llavors es plantejaria una altra pregunta: pot Israel acceptar la violència perpètua com un dels elements permanents del seu estat? Els responsables de la Unió Europea a Israel-Palestina, per exemple, no són capaços ni tan sols d'imaginar una fórmula que permeta començar a posar en marxa els mecanismes de la pau.

Cal, malgrat tot, conservar l'esperança. No seria la primera vegada en tota la història que un procés de pau ha començat després que els bàndols en conflicte s'asseuen a resoldre una situació després d'haver crispats fins a l'extrem el conflicte per guanyar una bona posició negociadora. Deixem lloc per a l'optimisme.

“Tots, a una i altra part de la trinxera, haurien de fer l'impossible perquè les armes callaren. Tots”

ISRAEL-PALESTINA, EN EL MOMENT MÉS FOSC